

MAAILMAN VALO

Joh. 8:12-30

12. Jeesus puhui taas kansalle ja sanoi: **"Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo."**

13. Fariseukset sanoivat hänelle: "Sinä todistat itse itsestäsi, ei sinun todistuksesi ole pätevä."

14. Jeesus vastasi: "Vaikka minä todistankin itsestäni, todistukseni on pätevä, sillä **minä tiedän, mistä olen tullut ja minne menen.** Te sitä vastoin ette tiedä, mistä minä tulen ja minne menen."

15. Te tuomitsette niin kuin ihmiset ainakin, minä en tuomitse ketään.

16. Ja jos tuomitsenkin, minun tuomioni on pätevä, sillä minä en ole yksin, vaan **kansani on Isä, joka on minut lähettänyt.**

17. Sanotaanhan teidän laissannekin, että kahden todistajan todistus pätee.

18. Minä todistan itsestäni, ja minusta todistaa myös Isä, joka on minut lähettänyt."

19. "Missä sinun isäsi on?" he kysyivät. Jeesus vastasi: "Te ette tunne minua ettekä Isääni. Jos tuntisitte minut, tuntisitte myös Isäni."

20. Tämän Jeesus puhui opettaessaan kansaa temppeelialueella uhriarkun luona. Kukaan ei ottanut häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut.

21. Puhuessaan taas kansalle Jeesus sanoi: "Minä menen pois. Silloin te etsitte mi-

nia mutta kuolette synteihinne. Minne minä menen, sinne ette te pääse."

22. Juutalaiset kummastelivat: "Ei kai hän aio tappaa itseään, kun sanoo: 'Minne minä menen, sinne ette te pääse'?"

23. Jeesus sanoi heille: "Te olette lähtöisin alhaalta, minä ylhäältä. Te kuulutte tähän maailmaan, mutta minä en tähän maailmaan kuulu."

24. Siksi sanoin teille, että te kuolette synteihinne. **Ellette usko, että minä olen se joka olen, te kuolette synteihinne."**

25. "Kuka sitten olet?" he kysyivät. Jeesus vastasi: "Miksi minä ollenkaan puhun teille?"

26. Minulla on teistä paljon sanottavaa, ja paljosta minun on teidät tuomittava. Mutta minun lähettäjäni puhuu totta, ja minä vain ilmoitan maailmalle sen, minkä olen häneltä kuullut."

27. He eivät ymmärtäneet, että Jeesus puhui Isästä.

28. Niinpä Jeesus jatkoi: "Sitten kun olette korottaneet ihmisen Pojan, te ymmärrätte, että minä olen se joka olen enkä tee mitään omin neuvoin, vaan puhun niin kuin Isä on minua opettanut."

29. Hän, joka lähetti minut, on minun kansani. Hän ei ole jättänyt minua yksin, koska minä teen kaiken hänen mielensä mukaan."

30. Monet uskoivat Jeesukseen kuullessaan hänen puhuvan näin.

Kuka Jeesus on?

Vastaus kysymykseen: "Kuka Jeesus on?" on avain kysymykseen: "Mitä Jeesuksen seuraaminen merkitsee?"

Tekstimme edellä Jeesus esitti suuren kutsunsa: "Jos jonkun on jano, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun, niin kuin Raamatussa sanotaan, hänen sisimmästään juoksevat elävän veden virrat."

Nyt Jeesus kertoo, mitä Hänen luokseen tuleminen ja Hänen kanssaan yhdessä vaeltaminen merkitsee ihmiselle. Jotta kukaan olisi valmis seuraamaan Jeesusta, hänen on ymmärrettävä, kuka ja millainen on Jeesus, joka kutsuu häntä luokseen. Siksi Johanneksen evankeliumi toistaa Jeesuksen suuria "Minä olen..." julistuksia. Aiemmin Jeesus oli julistanut: "Minä olen elämän leipä". Ruokkimisihmeellään Hän oli myös osoittanut, että Hän kykenee niin ajalliset kuin sydäntemme syvimmätkin tarpeet tyydyttämään. Nyt Hän kuvaa itseään "maailman valona". Hän julistaa olevansa aina yhdessä ja yhtä Isän kanssa (16). Isä todistaa Hänestä. (18) Hän on tullut ylhäältä Jumalan luota (23). Hän ei ole tästä maailmasta. (23) Hän on "se, joka on" eli Hän on Kristus, Jumala ihmisenä (24, 28, 58)

Jeesuksen silloiset kuulijat ymmärsivät aivan oikein, mitä Jeesus näillä väitteillään tarkoitti. Jotkut uskoivat ne ja lähtivät Jeesuksen seuraan, suuri osa torjui ne jumalanpilkkana. Moni oli valmis jopa kivittämään Jeesusta, koska ymmärsivät, mitä Hän sanoi.

Tule ja seuraa minua!

Jeesus esitti minulle kutsun: "Tule ja seuraa minua!" Tämän saman kutsun olet Sinäkin varmasti kuullut kerran tai ehkä useinkin. Moni kutsun saaneista torjui kutsun vedoten kaikenlaisiin verukkeisiin. Jotkut ottivat kutsun vastaan, vaikka se merkitsi omien suunnitelmien ja jopa omaisuutensa hylkäämistä. Kun Jeesus liittää kutsuunsa vielä ehtoja itsensä kieltämisestä, ristin ottamisesta ja Hänen tahtoonsa suostumisesta, moni tämän päivän ihminen katsoo menettävänsä liikaa, jos lähtee seuraamaan Jeesusta. Mutta pohjimmiltaan kutsu on verrattavissa sulhasen esittämään kosintaan morsiamelle. Jos morsian vastaa kutsuun myöntävästi, hän toki joutuu kulkemaan yhtä matkaa miehensä kanssa, luopumaan entisestä elämänympäristöstään ja joutuu suostumaan myös puolisonsa tahdon alaisuuteen. Jos hän kuitenkin rakastaa puolisoaan, miehen matkassa kulkeminen ei ole hänelle taakka vaan ilo.

Jeesuksen seuraaminen merkitsee aivan todellisiakin menetyksiä kutsuun vastanneelle. Mutta se, että saa olla sen valon keskellä, jonka Jeesus antaa ja sellaisen rakkauden kohteena, jonka Jeesus omaansa kohdistaa, tekee elämästä sanan varsinaisessa mielessä elämisen arvoista. Jeesuksesta tulee seuraavan elämän sisältö. Jeesus tulee seuraajansa elämän valoksi.

Minä olen maailman valo

Juuri edellä Jeesus oli armahtanut aviorikoksesta kiinniotetun naisen ja vapauttanut hänet uuteen elämään. Siihen viitaten Jeesus kääntyi nyt kokoontuneen kansanjoukon puoleen ja julisti toisen suuren "Minä olen" lauseensa. Sen alkuosa "*Minä olen maailman valo*" kuvaa Hänen persoonaansa ja jatko "*Joka minua seuraa, ei vaella pimeässä, vaan hänellä on elämän valo*" suhteuttaa Hänet ihmiskuntaan.

"Maailma" sana kreikan kielessä on *kosmos*, joten lauseen voisi sanoa:

"Minä olen kosmoksen valo."

Koska sanaa *kosmos* käytetään nykyään myös uususkonnollisena ilmaisuna, on syytä muistaa, että Joh. 3:16 käyttää samaa sanaa:

"Niin on Jumala kosmosta (maailmaa) rakastanut, että Hän antoi ainoan Poikansa."

Toisaalta samaa sanaa käytetään kielteisessä merkityksessä:

"Joka rakastaa kosmosta (maailmaa), Isän rakkaus ei ole hänessä." (1 Joh)

Tässä suuressa lauseessa Jeesus julistaa itsensä maailman valoksi, sekä Jumalan rakkauden kohteena olevalle että pimeydessä olevalle.

Jeesus jatkaa:

"Joka minua seuraa, ei vaella pimeässä."

Jeesuksen seuraaja pääsee osalliseksi Hänen valostaan. Valo merkitsee hänelle kykyä **nähdä asiat oikein** totuuden ja rakkauden mukaisesti. Se merkitsee **johdusta** Jumalan tahdon mukaisella tiellä. Se merkitsee pääsyä **Kristuksen veren synneistä puhdistavassa** vaikutuspiirissä. Se merkitsee **voimaa** ja energiaa elää ja kasvaa Kristuksen seurassa. Mutta Jeesuksen valon merkitys ei rajoitu pelkästään Hänen seuraajaansa itseensä. Jeesus jatkaa:

"Vaen hänellä on elämän valo."

Kristuksen seuraajasta itsestäänkin tulee valon lähde. Hänen kautta Kristuksen kirkkaus pääsee evankeliumin sanan ja rakkauden palvelun kautta leviämään ja yhä uudet ihmiset tulevat Jeesuksen elämää antavan valon osallisuuteen. Ajatus on sama kuin lehtimajanjuhlan suuressa julistuksessa:

"Jos joku janoaa, tulkoon minun luokseni ja juokoon. Sen sydäimestä, joka uskoo minuun, on vuotava elävän veden lähteet."

Nyt Hän toistaa saman valon suhteen. Jeesus on valo. Häntä seuraava pääsee itse valoon, mutta samalla hänestä tulee valon levittäjä.

Väittely

Jeesuksen suurta julistusta seurasi heti kiivas väittely. Fariseukset sanoivat Hänelle: *"Sinä todistat itsestäsi. Sinun todistuksesi ei ole pätevä."*

Viidennessä luvussa kuvatussa aiemmassa keskustelussa Jeesus oli sanonut:

"Jos minä todistaisin itsestäni, todistukseni ei olisi pätevä."

Nyt fariseukset lainasivat Jeesusta itseään vastaan. He halusivat osoittaa, että Jeesuksen puheet olivat ristiriitaisia, koska Jeesus väitti nyt olevansa maailman valo. Mutta he eivät saaneet häntä ansaan, koska se mitä Hän sanoi oli totta. Jumalan iankaikkisuuden johdonmukaisuus selittää näennäiset ajan epäjohdonmukaisuudet.

Jeesus tietää

Jeesus vastasi selittämällä heille, että vaikka Hän todistaisikin itsestään, kaikki Hänen puheensa perustuvat varmaan tietoon. Jeesus ei spekuloinut.

"Minä tiedän, mistä olen tullut ja mihin menen."

Fariseusten puheet ja ajattelu oli puolestaan lihallista. He arvioivat ja tuomitsivat ihmisiä synnin turmeleman luontonsa mukaisesti. He olivat tomuun sidottuja sokeita ajattelussaan.

Jeesuksen tieto perustui taas siihen, että Isä oli kaikessa Hänen kanssaan. Vaikka Jeesus ei ollut tullut tuomitsemaan ihmisiä - vaan pelastamaan, Hänen jokainen tuomionsakin on oikea, koska sen todistaja ja lähde on Isä. Jeesus jakaa kuulijoilleen Pyhän Kolminaisuuden salaisuutta logiikkansa perusteeksi. Vain Jumala-keskeinen logiikka on iankaikkisen pätevää.

Sitten Jeesus muistutti, että juutalaisten lainkin mukaan kaksi todistajaa on kylliksi. Hän ja Isä ovat kaksi, kuitenkin niin, etteivät he koskaan olleet toisistaan erotettavissa.

Näytä Isäsi!

Tähän Jeesus sai vastaansa rajun ja paikallisen hyökkäyksen:

"Missä sinun isäsi on?"

He vaativat Jeesusta marssittamaan Isän paikalle ja väittivät, ettei heillä Jeesuksen väitteiden lisäksi ollut mitään muuta todistetta. Vaikka heidän kysymyksensä oli vihamielinen, sen sisältö oli sama kuin Filippuksen myöhempi kysymys jäähyväispuheen yhteydessä:

"Näytä meille Isä, niin me tyydymme."

Jeesus antoi itse asiassa saman vastauksen kuin Hän antoi Filippuksellekin:

"Jos te tuntisitte minut, te tuntisitte myös minun Isäni."

"Jeesus puhui nämä sanat uhriarkun ääressä opettaessaan temppelissä. Kukaan ei ottanut häntä kiinni, sillä hänen hetkensä ei ollut vielä tullut."

Jeesus kulki tietään vihamielisyydenkin keskellä täydessä turvassa siihen asti, kunnes Hänen hetkensä koitti.

Tuomio ja rakkaus

Sitten Hän jatkoi:

"Minä menen pois, ja te etsitte minua ja kuolette synnissänne. Mihin minä menen, sinne te ette voi tulla."

Sanat sisälsivät tuomion. Ja jälleen juutalaiset joutuivat hämmennyksiin ja kyselivät, aikoiko Jeesus ehkä tehdä itsemurhan. Siihen Jeesus jatkoi samalla ankaruudella:

"Te olette alhaalta, minä olen ylhäältä. Te olette tästä maailmasta, minä en ole tästä maailmasta. Siksi minä sanoin teille, että te kuolette synneissänne. Jos te ette usko, että minä olen, te kuolette synneissänne."

Juutalaisten perusasentoituminen asioihin oli lihallista ja siksi saatanallista. Jeesuksen näkökyky ja tavoitteet lähtivät liikkeelle taivaallisesta todellisuudesta.

Kiivastuksissaan he sinkosivat Jeesusta vastaan kysymyksen: "Kuka sinä olet?" Hän vastasi olevansa se, mitä Hän alusta lähtien on väittänytkin olevansa. Kun sitten he ylentäisivät Ihmisen Pojan, hekin tulisivat ymmärtämään asian. Ei ole mitään uuta tietä asioiden oikeaan ymmärtämiseen kuin ristin ja ylösnousemuksen tie.

Sitten Hän esitti tämän keskustelun viimeisen väitteensä:

"Hän, joka on minut lähettänyt, on kanssani. Hän ei ole jättänyt minua yksin, sillä minä teen aina sitä, mikä on hänelle mieluista."

Tämä liittyy saumattomasti sitä edeltävään. Vaikka Jeesus nuhteli kuulijoita tiukasti heidän lihallisuudestaan ja heidän synninalaisuudestaan ja vaikka Hänen äänensä sävy oli tiukka, siihen sisältyi kuitenkin lupaus siitä, että hekin voisivat vielä päästä ymmärtämään, mistä Hänen ja Isän välisessä suhteessa oli kysymys. Sitä varten Hänen tuli kuitenkin ensin kulkea kärsimyksen ja tuskien tie Golgatalle ja ylösnousemuksen voiton tie. Jumalan armo ja lempeys sävytti myös näitä Jeesuksen jyrkkiä tuomion sanoja hengellisen sokeuden keskellä.

Positiivinen palaute

Johtopäätöksenä tapahtumista ja käydystä keskustelusta oli, että aika moni reagoi positiivisesti Jeesukseen. *"Monet uskoivat Häneen."* Mutta jatko osoittaa, miten ai-lahtelevaa tämä usko lopulta oli. Se osoittautui arvottomaksi.

Jumala on valo

Palatkaamme vielä tekstimme alun suureen julistukseen:

"Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo."

Ilmestyskirja kuvaa taivasta paikkana, jonka valona ei tarvita aurinkoa eikä kuuta, koska Jumalan ja teurastettu Karitsa, Jeesus itse on sen valo. Taivaallinen valo avautuu ihmeellisenä kauneutena, parantavana valohoitona, loistavana värikylläisyytenä, läpitukevana mutta uudistavan ja elävöittäväna hohtena. Siellä saamme kasvoista kasvoihin katsella tätä rakkauden valoa ilman, että sokaistuisimme sen kirkkaudesta. Mutta jo nyt Herran oma saa vaeltaa Herran valossa. Vanhassa Testamentissa tuota valossa vaeltamista ennakoitiin mm näin:

- *"Kuun valo on silloin kuin auringon valo, ja auringon valo on seitsenkertainen, kuin seitsemän päivän valo, sinä päivänä, jona Herra sitoo kansansa vammat ja parantaa siihen iskeyt haavat."* (Jes. 30:26)
- *Moni sanoo: "Kunpa saisimme osaksemme jotakin hyvää!" Herra, käännä meihin kasvojesi valo. Sinä annat sydämeeni suuremman ilon kuin muilla on sadonkorjuun aikaan runsaasta viljasta ja viinistä.* (Ps. 4:7-8)
- *Sillä sinun luonasi on elämän lähde, sinun valossasi me näemme valon.* (Ps. 36:10)

- *Lähetä valosi ja totuutesi, ne johdattakoot minua. Viekööt ne minut pyhälle vuorellesi, sinun asuntoihisi, että saan tulla Jumalan alttarin eteen, Jumalan eteen, joka on iloni ja riemuni.*(Ps. 43:3-4)
- *Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani.* (Ps. 119:105)
- *Minä kuljetan sokeat tietä, jota he eivät tunne, annan heidän astella polkuja, joita he eivät ennen tunteneet. Minä muutan pimeyden heidän edellään valoksi ja louhikot tasangoksi. Nämä asiat minä teen enkä niitä tekemättä jätä.* (Jes. 47:16)
- *Sillä katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta sinun ylitsesi koittaa Herran kirkkaus, sinun ylläsi näkyy hänen kunniansa. Kansat vaeltavat sinun valoasi kohti, kuninkaat kohti aamunkoittosi kirkkautta.* (Jes. 61:2-3)

Valkeudessa vaeltaminen

Ensimmäisessä kirjeessään Johannes kuvaa Jumalaa kahdella sanalla: ”Jumala on valo” ja ”Jumala on rakkaus”. Jumalan valossa vaeltamista hän kuvaa seuraavasti:

5. Tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka julistamme teille: Jumala on valo, hänessä ei ole mitään pimeyttä.

6. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, me valehtelemme emmekä toimi totuuden mukaan.

7. Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän on valossa, meillä on yhteys keskenämme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

8. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, me eksytämme itsemme eikä totuus ole meissä.

9. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. (1 Joh. 1:5-9)

Valossa vaeltaminen ei siis merkitse Jeesuksen seuraajalle synnittömyyttä, vaan sitä, että Jumalan valo saa paljastaa sydäntemme syvyyksiinkin kätkeytyt synnit, pahat teot, laiminlyönnit, kieroutuneet asenteet ja himomme. Kun ne avoimesti ja rehellisesti tuomme Jumalan kasvojen eteen, Jeesuksen Kristuksen Golgatalla vuodatettu uhriveri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Kaikki tarkoittaa todellakin kaikkia. Anteeksiantamus ja puhdistus koskee siis kaikkia sekä menneitä, nykyisiä että myös tulevia syntejä. Jeesuksen seuraaminen merkitsee siis jatkuvaa puhdistettava olemista.

Jakeen 9 oikea ymmärtäminen on tärkeätä: *Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.*

Itse ymmärsin se aikanaan yhtä väärin kuin Lutherkin aikanaan. Kuvittelin, että anteeksi saamisen syy olisi ollut siinä, kuinka hyvin ja perusteellisesti kaikki syntini olin tunnustanut. Mutta sanalla ”jos” alkava lause ei ole syy, vaan ehto. Syytöntä ei voi armahtaa, sillä hän ei ole mitään pahaa tehnyt. (Tunnetusti vankilat ovat täynnä ”syyttömiä ihmisiä” eli niitä, jotka kiistävät syyllisyytensä ja väittävät yhteiskunnan ja olosuhteiden pakottaneet heidät rikoksiin!)

Vain syyllistä voidaan armahtaa. Syytön ei tarvitse muuta kuin tuomion, jolla hänet todetaan syyttömäksi eli vapauttavan tuomion. Jos syntien tunnustaminen olisi anteeksiantamuksen syy, niin rikollistenhan kannattaisi mennä ja kertoa poliisille rikkeensä, koska he saisivat heti sen perusteella armahduksen. Mutta niinhän asiat eivät mene.

Syy Jumalan anteeksiantamukseen ei siis ole syntien tunnustus, niin tärkeää kuin onkin, että annamme Jumalan valon paljastaa kaiken saastan sydämeistämme. Syy on se, että Jumala on uskollinen ja vanhurskas. Joskus aikamani ihmettelin, miksi Johannes ei ilmoita anteeksiantamuksen syyksi Jumalan rakkautta, vaan Hänen uskollisuutensa ja vanhurskautensa. Itse asiassa ihmettelin asiaa, sillä Jumalan oikeudenmukaisuus ja vanhurskaushan vaativat synnistä rangaistusta. Mutta lopulta minulle valkeni, että Jumala on uskollinen oman Poikansa Golgatalla vuodattamaa verta kohtaan. Koska siinä meidän syntimme saivat jo rangaistuksen aivan loppuun asti, niin Jumala on oikeudenmukainen antaessaan meille kaikki synnit anteeksi. Jos Hän rankaisisi toistamiseen siitä, mistä Jeesus meidän sijaisena sai jo rangaistuksen, Hän ei olisi enää oikeudenmukainen. Jumalan rakkaus ilmestyi siis Golgatan sovitusuhriin ja nyt Hän vapauttaa meidät kaikesta vääryydestä vanhurskautensa vuoksi.

Jeesuksen seuraaja saa siis vaeltaa elämää puhdistavassa valossa. Jumalan kasvojen kirkkaus ei ole hänelle enää pelon aihe, vaan ihana puhtauden ja siunauksen lähde. Siksi hän haluaa myös päivittäin rukoilla: "Kirkasta minulle kasvosi!" Anna minun saada katsella kasvojesi valkeutta, saada niistä uusi vakuutus armostasi, uusi voima, uusi johdatus tälle päivälle.

Kawashitan todistus esimerkkinä valossa vaeltamisesta

Pastori Ei'ichi Itoon kertomus rouva Shigemi Kawashitan elämästä kertomus Kamojima-Wakimachin työn ajoilta 1950 luvulta.

Rouva Shigemi Kawashita tuli uskoon Wakimachin seurakunnassa, jossa sain hänet kastaa. Hänen miehensä työskenteli Tsutsuin lankayhtiön Wakimachin tehtaalla puuseppänä. Vaikka rouvan oli lahjakas ja älykäs, synnyinkoti oli ollut niin köyhä, ettei hän ollut käynyt muuta kuin kansakoulun.

Kawashitan mies ei juonut, eikä pelannut, vaan oli raitis ja hyvä työntekijä. Siinä suhteessa rouvalla ei ollut mitään valittamista miehessään, mutta kaikilla ihmisillä on heikkoutensa. Tämän miehen ongelma oli hänen tavaton rakkautensa rahaan. Hän pyrki mahdollisimman nopeasti keräämään itselleen säästöjä ja rikastua. Sodan jälkeisessä köyhässä Japanissa se kyllä oli ymmärrettävääkin. Mutta heillä oli parhaassa kasvuiässä olevat neljä poikaa. Silti tämä mies ei antanut vaimolleen lainkaan rahaa. Mies kävi aina itse ostamassa riisin, polttopuut jne ja antoi ne sitten vaimolleen. Vaimo sai vain 10 jeniä hankkiakseen muut ruokatarvikkeet perheelleen. Mutta sodan jälkeinen 10 jeniäkään ei riittänyt alkuunkaan päivän kolmeen ateriaan kasvuiässä oleville pojille. Näin ollen rouvan täytyi itse mennä ansaitsemaan lisää ruokarahaa, koska mies ei suostunut antamaan hänelle enempää. Hän toimi päiväpalkkalaisena yhden viikon yhdessä paikassa, toisen seuraavassa ja kolmannen taas uudessa paikassa saadakseen ruokaa perheelleen ja voidakseen hankkia vaatteita ja myös voidakseen uhrata seurakunnan hyväksi.

Mies vastusti kovasti sitä, että rouva kävi kirkossa. Kirkossa ei hänen mielestään tehty muuta kuin vietiin ihmisten rahat kolehteina. Papit ja buddhalaiset munkit pettivät ihmisiä saadakseen heidän rahansa. Siksi kirkossa käynti oli hänen mielestään turhaa ja vahingollista. Mutta huolimatta miehensä vastustuksesta rouva kävi ahkerasti kirkossa. Toisinaan mies repi hänen Raamattunsa, toisinaan löi häntä.

Alussa rouva kantoi katkeruutta miestänsä kohtaan, mutta sitä mukaan kuin hänen uskonsa syveni ja kasvoi, hän tajusi, että miehen tila johtui siitä, että hän ei tuntenut Jumalaa ja siksi hän turvautui mammona -epäjumalaan. Siksi rouva tajusi, että hänen tulisi rukoilla miehensä

pelastusta. Silloin mies vapautuisi ja he löytäisivät yhteisen pelastuksen ilon. Niin hän alkoi hartaasti rukoilla miehensä puolesta.

Usein rouva itki saarjoni aikana ja tajusin, että jälleen hän oli joutunut kärsimään mieheltään väkivaltaa. Siksi rukoilin yhdessä rouvan kanssa. Lohdutin rouvaa psalmin 30:6 sanoilla:

”Sillä silmänräpäyksen kestää hänen vihansa, eliniän hänen armonsa. Illalla on itku vieraina, mutta aamulla ilo.”

Vielä tulee päivä, jona surun kyynelöt vaihtuvat ilon kyyneliksi. Rohkaisin häntä jatamaan esirukousta.

Eräänä rukouspiiri-iltana hän jälleen vuodatti kyynelitä ja ajattelin, että taas hän oli saanut kokea miehensä vainoa. Kokouksen päätyttyä hän tuli luokseni ja pyysi esirukousta. Hän aloitti sanoen, että nyt on loppu edessä. Sitten hän kertoi, että lähtiessään rukouspiiriin mies oli sanonut, että hän aikoo ottaa eron vaimostaan, koska tämä vastustuksesta huolimatta jatkaa kirkossa käymistä. Ottakoon sitten asunnokseen kirkon. Jos hän haluaa jatkaa avioliittoa, hänen tuli lopettaa kirkossa käynti.

Vieressäni istui Gyo zoo Iwai, entinen pataljoonan komentaja Kiinan ajoilta, joka toimi Wakimachin seurakunnan maallikkoevankelistana työnsä ohella. Häinkin rohkaisi rouva Kawashitaa seuraavasti:

”Jos nyt lopetat kirkossa käynnin miehesi vastustuksen vuoksi, menetät mahdollisuuden johdattaa miehesi pelastukseen ja oma pelastuksesi joutuu myös vaakalaudalle. Usein on niin, että vaimo tulee uskoon ensin ja sitä mukaan kuin vaimo kasvaa Herran tuntemisessa, mies alkaa huomata, miten ajalliset asiat eivät hänenkään sydämensä syvintä tyydytä. Voi olla, että et itse ole havainnut sitä, mutta voi olla että, miehesi kokee sinun hengellinen elämäsi jonkinmoisena ylpeytenä, vaikka oletkin vilpittömän uskossasi. Se ehkä ärsyttää häntä entistä enemmän vastustamaan uskoasi. Siksi palaa kotiisi ja mieti, missä mahdollisesti asenteesi on ylpeä häntä kohtaan. Pyydä sitten anteeksi hengellistä ylpeyttäsi vetoamalla omaan heikkouteesi. Kerro, että ollaksesi hyvä vaimo ja hyvä äiti lapsillenne, et selviä oman viisautesi varassa, vaan tarvitset siihen Jumalan työtä omassa elämässäsi. Pyydä sitten, että miehesi antaisi sinulle luvan jatkaa uskon elämää, jotta sinusta voisi tulla parempi vaimo ja parempi äiti. Eli eikö olisi parasta, että sinä nöyrytyisit näin tässä asiassa. Jos miehesi suostuisi, voisit näin jatkaa kasvuasi kristittynä ja rukousta miehesi puolesta.”

”Mutta jos miehesi sanoo, että sinussa ei ole mitään vikaa vaimona eikä äitinä. Vika on ainoastaan sinun uskossasi. Siinä tapauksessa tee selkeä valinta: Jatkat uskossa vaikka sinut pakotettaisiin avioeroon.”

Niin hän palasi kotiinsa. En tiedä, mitä siellä kotona puhuttiin, mutta senkin jälkeen hän jatkoi säännöllistä kirkossa käyntiään. Ajattelin, että jotenkin asia oli ratkennut. Sitten runsaan kahden kuukauden kuluttua erään iltakokouksen jälkeen hän hymyili iloisesti ja kertoi:

”Nyt vihdoin mieheni pelastuksen hetki on tulossa. Olen todella kiitollinen. Pastori, niin kuin tiedät, petollinen Hozen Keizai niminen sijoitusyhtiö, joka lupasi sijoituksille mahdollisimman suuria voittoja, teki eilen konkurssin.”

Tämä sodan jälkeinen pahamaineinen finanssiyhtiö lupasi 1000 yenin sijoitukselle jo seuraavana vuona toisen mokoman voittoa. Monet, jotka halusivat pikavoittoja, sijoittivat rahojansa siihen. Kawashitan mieskin oli sijoittanut kaikki rahansa tuohon yhtiöön.

”Mieheni menetti kaikki rahansa ja on nyt kaksi päivää ollut puulla päähän lyöty eikä ole kyennyt edes töihin menemään. Jumala on tällä tavalla osoittanut miehelleni, että rahaan ei voi luottaa. Ihminen tarvitsee paljon paremman turvan elämäänsä. Uskon, että pian mieheni löytää uskon.”

Hämmästyin kuulemaani. Rouva, joka oli joutunut eniten kärsimään siitä, ettei ollut saanut tarvitsemiaan rahoja mieheltään, olikin nyt iloinen, kun oli menettänyt toivonsa saada niitä edes tulevaisuudessa osakseen. Hänelle rahojen menetys oli pikemmin ilo, kun se tulisi johdamaan miehen pelastukseen. Hämmästyin tämän rouvan suurta rakkautta miestänsä kohtaan.

Sinä iltana rouva oli lohduttanut miestänsä. Tärkeää ei ollut raha, vaan se, että he saivat elää yhdessä. Mies oli pelännyt kaikkein eniten sitä, että hänen vaimonsa olisi haukkunut hänet pata luhdaksi, mutta yllätyksekseen saikin osakseen vaimonsa lohdutuksen. Sen seurauksena mies alkoi pikku hiljaa ilmestyä jumalanpalveluksiin mukaan.

Pari kolme vuotta sen jälkeen rouva Kawashita sairastui vaikeaan syöpään. Oltuaan ensin parissa muussa sairaalassa hänet siirrettiin Tokushiman yliopistolliseen sairaalaan, jossa hän vietti elämänsä viimeiset pari kolme kuukautta. Kaikki, jotka kävivät häntä sairaalassa katsomassa häntä lohduttaakseen, saivatkin päin vastoin kokea suurta rohkaisua hänen suunnaltaan. Hän osoitti kiitollisuutta tulijoita kohtaan ja joka kerta kun he olivat poistumassa, hän pyysi, että he laulaisivat yhdessä hänen kanssaan kiitosvirsiä. Hän lauloi vuoteeltaan vakavan sairautensa keskeltä:

”Herran rakkauden käsi johtaa minua.
Saan levollisesti vaeltaa maailmassa
edetessäni kohti taivaallista asuntoani,
jossa ilo on rajaton.
Oi, miten suuri ilo ja riemu,
kun Herran käsi johtaa minua.
Taivaaseen matkalla riemu on rajaton.”

Kawashita lauloi tämän ei vain silloin, kun minä kävin häntä katsomassa, vaan jokaisen seurakuntalaisemme kanssa, jotka kävivät häntä katsomassa. Kaikki kokivat saaneensa häneltä rohkaisua omaan elämäänsä, vaikka olivat ajatelleet rohkaisevansa häntä.

Heinäkuun 31. päivä, kuumen päivän iltana klo 20.15 hän sai kutsun Herransa luo. Iltapäivällä neljän korvilla kävin häntä tapaamassa. Hän kiitti minua, kun olin Kamojimasta asti tullut häntä katsomaan.

”Tiedän, että pastori ei ole vain minun yhden ihmisen pastori. Olet suuren seurakunnan pastori. Tiedän, että olet kiireinen. Näin kuumana päivänä ei pelkästään minun vuokseni olisi tarvinnut varta vasten tulla. Riittää, kun tulet silloin, kun sinulla on muutakin asiaa Tokushimaan.”

Tämä hänen asenteensa kosketti minua syvästi. Sitten rukoiltuamme ja aikoessani palata, hän jälleen sanoi:

”Pastori, emmekö veisaisi kiitosvirttä?” Niin lauloimme tuon edellä olevan virren. Sinä päivänä mukanani piti olla seurakunnan naistenpiirin lähettämänä neljä yukataa (kesäkimonoa), joita Kawashita voisi käyttää yöpukuinaan, koska hikoili kuumuudessa paljon. Mutta olin unohtanut paketin kotiin. Kerroin sen hänelle ja lupasin seuraavana tai sitä seuraavana päivänä ne tuoda. Siihen hän sanoi, että ei minun tarvitsisi tulla varta vasten. Riittäisi, kun minulla olisi muutakin asiaa Tokushimaan.

Aika pian sen jälkeen olin palannut kotiin, tuli puhelu, jossa kerrottiin hänen tilansa kääntyneen kriittiseksi. Kun ehdin takaisin sairaalaan kello oli noin 20.05. Hän oli vielä elossa. Sitten hän nukkui pois syvä rauha kasvoillaan. Menin sitten hoitavan lääkärin toimistoon kiittämään häntä hyvästä hoidosta. Siihen ei-kristitty lääkäri totesi:

”Pastori, minä en uskosta juuri mitään ymmärrä, mutta tuo rouva oli suurenmoinen. Tässä sairaudessa kivut ovat kovat ja monet menettävät hallintansa niiden vuoksi ja alkavat riehua,

mutta hän oli aina rauhallinen ja oli aina lääkäreitä kohtaan yhteistyöhaluinen, noudatti ohjeita ja hän oli monien rakastama ja moni kävi häntä katsomassa. Hän oli hieno ihminen.” Sen kuuleminen synnytti sydämeeni suuren kiitollisuuden. Kawashita sai olla Herran todistaja aivan elämänsä loppuun asti.

Shigemi Kawashita kuoli 1950-luvun lopulla Tokushiman yliopistollisen sairaalan osastolla kuusi. Hautajaisista muodostui lämmin ja kiitollisuutta tulviva juhla, jossa evankeliumi kaikui kirkkaana. Seuraavana sunnuntaina Kawasitan mies tuli kirkkoon ja kiitti seurakuntalaisia, jotka olivat hänen vaimoan käyneet katsomassa. Sitten hän jatkoi:

”Parasta mitä minä voin tehdä ja mistä vaimoni eniten iloitsee on se, että alan vaeltaa hänen uskonsa jälkiä.”

Niin hänet sitten kastettiin ja hän on vaeltanut vuosikymmenet uskollisena Herran omana.

Entä Sinä?

Miten Sinä vastaat, kun Jeesus kutsuu: ”Seuraa minua!”

Jos seuraat jo Jeesusta, Herra kutsuu Sinua tänään puhdistautumaan uudelleen, jotta Hänen valonsa voisi loistaa Sinun ympärilläsi olevien elämään.